

I

(Tiedonantoja)

NEUVOSTO

NEUVOSTON LAUSUNTO,

annettu 8 päivänä helmikuuta 1999,

Italian vakausohjelmasta, 1999–2001

(1999/C 68/01)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon julkisyhteisöjen rahoitusaseman valvonnan sekä talouspolitiikan valvonnan ja yhteensovittamisen tehostamisesta 7 päivänä heinäkuuta 1997 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1466/97⁽¹⁾ sekä erityisesti sen 5 artiklan 1 ja 2 kohdan,

ottaa huomioon komission suosituksen,

kuultuaan talous- ja rahoituskomiteaa,

ON ANTANUT TÄMÄN LAUSUNNON:

Neuvosto tarkasteli 8 päivänä helmikuuta 1999 Italian vakausohjelmaa kaudelle 1999–2001. Neuvosto toteaa, että Italian vakausohjelman tavoitteet ovat pitkälti vakaus- ja kasvusopimuksen vaatimusten mukaisia. Neuvosto toteaa, että ohjelma, jonka perusteella Italian hallituksessa sovittiin vuoden 1999 talousarvioesityksestä ja jonka perusteella Italian parlamentti hyväksyi kyseisen talousarvioesityksen, perustuu yli viisi kuukautta sitten tehdyille makrotalouden ennusteille. Italian viranomaiset tarkistavat nämä ennusteet ottaen huomioon viimeisimmän kehityksen samassa yhteydessä, kun he määrittelevät uuden kolmen vuoden talousarviosuunnitelman (2000–2002), joka esitellään toukokuussa. Tarkistuksen todennäköisin lopputulos on, että talouskasvu on ainakin vuonna 1999 hitaampaa kuin aikaisemmin odotettiin ja korot ovat alhaisemmat.

Neuvosto panee tyytyväisenä merkille, että näistä tarkistuksista huolimatta Italian hallitus aikoo vahvistaa julkistaloudessa viime vuosina saavutettua edistystä. Tulojen ja

menojen välisen alijäämän rakenne voi muuttua, mutta Italian hallitus on edelleen sitoutunut kokonaistavoitteeseen, erityisesti julkistalouden alijäämän laskemiseen noin 0,5 prosenttiin bruttokansantuotteesta vuodessa siten, että vuonna 2001 päästään 1 prosenttiin bruttokansantuotteesta. Julkisen velan suhdetta bruttokansantuotteeseen on edelleen tarkoitus vähentää tasaisesti siten, että vuonna 2001 se olisi 107 prosenttia bruttokansantuotteesta. Nämä tavoitteet ovat neuvoston 6 päivänä heinäkuuta 1998 jäsenvaltioiden ja yhteisön talouspolitiikan laajoista suuntaviivoista hyväksymien suositusten mukaisia⁽²⁾. Neuvosto panee kuitenkin merkille, että vakausohjelma perustuu samoille makrotaloudellisille puitteille kuin toukokuussa 1998 esitetty asiakirja vuosien 1999–2001 talous- ja rahoitussuunnittelusta (DPEF). Nämä puitteet vaikuttavat nyt ohjelman ensimmäisten vuosien kasvun osalta selvästi liian optimistisilta.

Neuvosto katsoo, että ohjelmassa esitetty julkisen talouden vakauttamisstrategia, joka perustuu perusylijäämän vakiintumiseen korkealle tasolle (5,5 prosenttia bruttokansantuotteesta) ja juoksevien menojen prosentuaalisen bruttokansantuoteosuuden vähenemiseen samalla, kun verotaakkaa on helpotettu jonkin verran ja kiinteät pääomamenot ovat lisääntyneet on oikean suuntainen, erityisesti, kun otetaan huomioon kasvun ja työllisyyden edistämisen tarve Italiassa. Tämä strategia on yhdenmukainen Italian hallituksen huhtikuussa 1998 tekemän ilmoituksen kanssa, jossa hallitus ilmoitti vähentävänsä julkisen alijäämän 1 prosenttiin bruttokansantuotteesta vuonna 2001, pitävänsä perusylijäämän vuoteen 2001 asti yli 5,5 prosentissa ja vähentävänsä julkisen velan suhteen bruttokansantuotteeseen alle 100 prosenttiin vuonna 2003. Neuvosto kannustaa Italian hallitusta pyrkimään näihin tavoitteisiin päättäväisesti.

Vuoden 1999 talousarvioon sisältyvät toimenpiteet vaikuttavat yleisesti julkistaloutta koskevan kokonaisstrategian mukaisilta. Neuvosto toteaa kuitenkin, että on olemassa vaara, että vuodelle 1999 asetettua tavoitetta saada alijäämä 2 prosenttiin bruttokansantuotteesta ei saavuteta pääasiassa sen takia, että kasvu on ennustettua alhai-

(¹) EYVL L 209, 2.8.1997, s. 1.

(²) EYVL L 200, 16.7.1998, s. 34.

sempi, mikä on myös vaikuttanut kielteisesti vuoden 1998 alijäämää koskevaan tulokseen. Tässä yhteydessä vuoden 1999 tulos vaikuttaisi kielteisesti seuraaviin kahteen vuoteen. Näin ollen 1 prosentin tavoitteen saavuttaminen bruttokansantuotteesta vuonna 2001 saattaisi vaatia ylimääräisiä korjaavia toimenpiteitä laajemmin kuin ohjelmassa on esitetty. Neuvosto on tyytyväinen, että Italian hallitus on sitoutunut tarvittaessa toteuttamaan tällaiset ylimääräiset toimenpiteet.

Neuvosto palauttaa mieleen, että korkean peruslijäämätason säilyttämisen lisäksi Italian olisi käytettävä kaikki mahdollisuudet velkasuhteen nopeamman vähenemisen varmistamiseksi. Neuvosto katsoo, että tätä varten kaikki ylimääräiset säästöt talousarviossa, jotka johtuvat ohjelman ennusteita alhaisemmista koroista, olisi käytettävä ilmoitettujen budjettitavoitteiden vahvistamiseksi ja mahdollisesti tiukentamiseksi myös heikomman talouskasvun skenaariossa. Mutta koska kasvuvauhdilla on suuri vaikutus velan kehitykseen, heikomman kasvuvauhdin kielteinen vaikutus olisi pyrittävä pitämään mahdollisimman pienenä erityisesti yksityistämisestä saatavien tulojen suuremmalla osuudella tuloista. Neuvosto kehottaa näin ollen Italian hallitusta nopeuttamaan yksityistämissuunnitelmiaan.

Neuvosto panee merkille, että Italian hallitus pyrkii ohjelman keston aikana vakiinnuttamaan eläkemenojen prosenttiosuuden bruttokansantuotteesta. Sitoutuminen korjaavien toimenpiteiden toteuttamiseen siinä tapauksessa, että ennusteista havaitaan yllättäviä poikkeamia, on erityisen tervetullut sen vuoksi, että viimeaikaiset kehitykset eläkemenoissa antavat jossain määrin aihetta huolestumiseen. Neuvosto korostaa lisäksi, että vuoden 2003 jälkeen odotettavissa oleva eläkemenojen osuuden kasvu bruttokansantuotteesta tulee heikentämään julkistalouden rahoitusilannetta keskipitkällä ajalla. Neuvosto kannustaa siksi Italian viranomaisia arvioimaan uudelleen eläkejärjestelmän uudistusta.

Neuvosto toteaa, että suunniteltu keskipitkän ajan alijäämätavoite, joka vuonna 2001 olisi 1 prosenttia bruttokansantuotteesta, mahdollistaisi sen, että Italia voisi tavanomaisessa suhdannetaantumassa antaa automaattisten vakauttajien toimia ilman vaaraa, että viitearvo, joka on 3 prosenttia bruttokansantuotteesta, ylitettäisiin. Tässä suhteessa se vastaa vakaus- ja kasvusopimuksen vaatimuksia. Pienempi alijäämä olisi kuitenkin suositeltavaa erityisesti velkasuhteen vähenemisen nopeuttamiseksi. Neuvosto panee myös merkille, että Italia aikoo täyttää nämä vaatimukset täysin vuoteen 2002 mennessä.

NEUVOSTON LAUSUNTO,

annettu 8 päivänä helmikuuta 1999,

Portugalin vakausohjelmasta 1999–2002

(1999/C 68/02)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon julkisyhteisöjen rahoitusaseman valvonnan sekä talouspolitiikan valvonnan ja yhteensovittamisen tehostamisesta 7 päivänä heinäkuuta 1997 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1466/97⁽¹⁾ ja erityisesti sen 5 artiklan 1 ja 2 kohdan,

ottaa huomioon komission suosituksen, ja

on kuullut talous- ja rahoituskomiteaa,

ON ANTANUT TÄMÄN LAUSUNNON:

Neuvosto tarkasteli 8 päivänä helmikuuta 1999 Portugalin vakausohjelmaa kaudelle 1999–2002. Ohjelmassa ennustetaan julkisen talouden alijäämän laskevan 0,8 prosenttiin bruttokansantuotteesta vuoteen 2002 mennessä, ja bruttovelkasuhteen odotetaan supistuvan 53,2 prosenttiin bruttokansantuotteesta. Neuvosto toteaa tyytyväisenä, että ohjelma perustuu EMUun valmistauduttaessa saavutetulle julkisen talouden vakauttamiselle, ja toteaa tulosten olevan säännöllisesti tavoitteita parempia. Neuvosto panee kuitenkin merkille, että vuonna 1998 ei suotuisasta kasvuympäristöstä ja korkomenojen voimakkaasta laskusta huolimatta pystytty alentamaan julkisen talouden alijäämää kuin hieman.

Ohjelman makrotaloudellisessa perusskenaariossa kokonaistuotannon kasvun oletetaan suunnittelukauden jälkipuoliskolla laskevan nykyiseltä korkealta tasoltaan lä-

⁽¹⁾ EYVL L 209, 2.8.1997, s. 1.